

РЕШЕНИЕ

№ 581

гр. София, 21.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 10-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осми април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Цветко Лазаров

Членове: Ралица Димитрова
Нина Стойчева

при участието на секретаря Таня Ж. Петрова Вълчева
като разгледа докладваното от Ралица Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20211000501837 по описа за 2021 година

Производството е образувано по въззивна жалба на Прокуратура на Р България срещу решение № 3507/15.06.2020г. на СГС, ГО, 5 състав, постановено по гр.д. № 13759/18г. в частта, в която са уважени искове по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ.

Жалбоподателят твърди, че при определяне на размера на обезщетенията съдът е кредитирал показания на свидетели, които попадат в хипотезата на чл.172 от ГПК. Не е отчетел тяхната заинтересуваност и не е съотнесъл показанията им към останалите доказателства по делото. В първоинстанционното решение е прието, че ищците са търпели вреди от направената им полицейска регистрация, което е неправилно. Тя не е последица от действията на прокуратурата, а се извършва от административен орган на МВР. За ищецът К. тя е продължила до 28.05.2018г., а за ищите Ц. и Ф. до 15.05.2018г. Счита, че прокуратурата не може да отговаря за актове на административни органи, а и СГС не е родово компетентен да се произнесе по искова претенция за вреди от действия на административните органи. Съдът не е съобразил последиците на наказателното производство срещу ищите към настоящия момент. Според

свидетеля, кум на ищеца К., след оправдателната присъда той се е възстановил, станал е по- комуникативен. Това не е коментирано от съда. За ищеца Ф. свидетелят, негова майка, твърди, че от две години вижда, че „това е нейният син“. Т.е. установено е заличаване на вредните последици в значителна, макар и в не пълна степен. В решението липсва произнасяне, че този ищец не е могъл да си намери работа. За това обстоятелство също не са събрани доказателства. За всички ищци съдът е съобразил медийните публикации като обстоятелство, влияещо на размера на обезщетението. Но не е взето предвид, че медийното разгласяване на случая е станало от министъра на вътрешните работи. Прокуратурата не носи отговорност за неговите действия. Такова възражение е направено още с исковата молба. По отношение на съдебното минало съдът не е съобразил това на ищеца Ц., който е имал предходен съдебен опит. Липсва ясна диференциация на обезщетението в следствие на съдебното им минало. Присъдени са обезщетения в завишен размер. Съдът се е позовал бланкетно на критериите за справедливост. Следва да се вземат предвид и обществено-икономическите условия в страната за периода, за който се претендира обезщетението.

Затова моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната от него част и да постанови друго, с което да отхвърли изцяло предявените искове. Алтернативно да намали размера на присъдените обезщетения за неимуществени вреди.

Д.К., П.Ф. и П.Ц. в съдебно заседание чрез процесуалния им представител, оспорват жалбата.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства в първоинстанционното и възивно производство по реда на чл.235 от ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

СГС е сезиран с искове по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ . В исковата молба ищите К., Ц. и Ф. твърдят, че на 14.04.2011г. около 00.00ч. са се прибирали от концерт в НДК, когато са видели на бул. „Фр. Нансен“ двама цивилни мъже да бият момче с дълга коса, което е викало за помощ. Притекли са му се на помощ и са успели да го откъснат от биещия го. Почти веднага на място е дошла полицейска кола, сложили са им белезници и са ги закарали в 10то РПУ. На следващия ден им е повдигнато обвинение по

чл.325, ал.2 от НК, което в хода на досъдебното производство е изменено по чл.270, ал.1 от НК . В деня, в който са ги освободили са получили много обаждания от близки, приятели, познати и членове на семейството, тъй като случаят е бил публично оповестен от тогавашния министър на вътрешните работи Ц. Ц. като нападение на полицейски служители от лица в нетрезво състояние. Т.е. те са ги нападнали и ищците са оказали съпротива, неизпълнение на полицейски разпореждания като са били пияни. Случаят е получил огромен медиен тласък и поради факта, че момчето, на което са помогнали Р. Б., е бил служител на БНТ. Седмици на ред темата е коментирана във всички медии, включително министърът на вътрешните работи е бил изслушан и в Народното събрание. Това е най- известният случай на полицейско насилие. През 2012г. е внесен обвинителен акт в съда, по който е образувано нхд № 23156/12г. на СРС, НО. На 16.11.2017г. е постановена оправдателна присъда по отношение на ищците, влязла в сила на 02.12.2017г. В хода съдебната фаза са проведени 21 заседания, в които те са се явявали, били са разпитани множество свидетели, изслушани са две тройни медицински експертизи. Това е продължило пет години. От датата на задържането им са им направени полицейски регистрации и за периода до 15.05.2018г. са били известни като криминално проявени лица. Всеки път, когато са ги спирали за проверка, управлявайки личните си автомобили, са били подлагани на унизително претърсване, тормоз и даване на обяснения на проверяващите. От задържането им до влизане в сила на оправдателната присъда ищците твърдят, че са живели под невероятен стрес, изпитвали са ужас на делото, тъй като са били уверени, че натиска, оказван от МВР и прокуратурата ще доведе до осъдителни присъди срещу тях, както и че животът им ще приключи окончателно. Репутацията и доброто им име са били разрушени, достойнството им е било унищожено, представата им за добро и зло е била разтърсена, а личният им живот вече не е бил същия. Затова молят съда да осъди Прокуратурата на РБългария да им заплати обезщетение за неимуществени вреди в размер на сумата от 100 000лв. за всеки един от тях, в едно със законната лихва върху всяко едно вземане в размер на 67 775, 44 лв. за периода от 14.04.2011г. до 02.12.2017г.

Ответникът Прокуратура на РБългария в срока по чл.131 от ГПК е депозирала писмен отговор, с който оспорва предявените искове. Счита ги за неоснователни. Не са представени доказателства за твърденията в исковата

молба за претърпените от ишците неимуществени вреди. Вредните последици са недоказани. Няма доказателства за пряката причинна връзка между описаните в исковата молба вреди и дейността на прокуратурата. Твърденията са общи за тримата ищци. При условията на пълно и главно доказване всеки един от тях трябва да докаже собствените си неимуществени вреди. Ответникът поддържа, че разгласяването на повдигнатите им обвинения не е станало от него, а от министъра на вътрешните работи. Престъплението, в извършването, на което са обвинени ишците не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК. Липсват доказателства за определената спрямо тях мярка за неотклонение или за каквато да било друга мярка за процесуална принуда. Счита претендирания размер на обезщетения за прекомерен. По отношение на претендирана лихва прави възражение за изтекла погасителна давност на основание чл.111, б. „в“ от ЗЗД.

Не се спори, че по отношение на ишците е било образувано досъдебно и съдебно производство, по които са били обвинени за престъпление по чл.270, ал.1 от НК.

Досъдебното производство е било образувано на 14.04.2011г. на същата дата ишците са били задържани за 24 часа на основание чл.63, ал.1, т.1 от ЗМВР/отм/.

С постановления за привличане на обвиняем от 26.05.2011г. ишците са привлечени като обвиняеми за извършено престъпление по чл.270, ал.1 от НК като им е определена мярка за неотклонение „подписка“. Разследването им е предявено на 09.06.2011г.

Не се оспорва, че е внесен обвинителен акт в съда и наказателното производство е приключило с оправдателна присъда по нохд. № 23156/12г. на СРС влязла в сила на 02.12.2017г.

В досъдебното производство се съдържат свидетелства за съдимост на тримата ищци.

В хода на съдебното дирене са събрани гласни доказателства.

Свидетелят П. познава Д. К.. От него и семейството му знае за случая. Ищецът е бил доста афектиран от процеса. Свидетелят не е присъствал на делото. Знае от Д. К., че то е продължило 5 години. Познава го от много години преди да му стане кум и е видял как му се е отразил процеса. Ищецът

се е затворил в себе си. Не е излизал, отслабнал е с около 5-10 кг. Спрял е да говори с приятелите си. Свидетелят е един от най- близките му приятели и ищецът е спрял да му се обажда, повече той го е търсил. Делото много му е повлияло, тъй като е имало медийни изяви. Сега се виждат два пъти седмично, защото са съседни в с. Бистрица и къщите им са близо една до друга. Заедно разхождат кучетата. Олекнало му е на Д. К. откакто е оправдан, станал е по- комуникативен. Има известно подобрене. Най- близките до него не са имали притеснения да общуват с него, но по-широкият кръг от хора, които не познават Д. К. са се отдръпнали от него, защото за тях той е бил престъпник. Това, че е бил пиан и е употребил наркотични вещества, е едно допълнително оскверняване на името и семейството му. Свидетелят твърди, че от както познава Д. К. той никога не е бил наркоман или да извършва нещо под въздействие на наркотици. Това още повече го е вкарало в дупката. Свидетелят знае, че е имало и други обвиняеми, но не ги познава.

Свидетелят Ц. е брат на ищеца П. Ц.. Желает да свидетелства. Двамата са много близки. Живеят заедно. Тази неприятна случка брат му ще я запомни за цял живот. През цялото време ищецът се е чувствал зле. Това е голям период от време-5 години. Непрестанни дела и свидетелят го е карал.

Преди делото се е изнервял, след това също. Двамата имат бизнес-ресторантьорство. Медийната известност му се е отразила, защото постоянно е трябвало да обяснява, че е невинен, че това, което се случва не е по негова вина. Те имат много познати. Ищецът се е затворил в себе си, спрял е да вдига телефона. Брат му никога не е вземал наркотици, не помни да е нападал полицаи, извън този случай. През тези пет години ищецът Ц. не се е чувствал добре, не е спял нормално, имал е проблеми с приятелката си и със семейството. Много хора около него са го питали дали той наистина не е виновен. Инцидентът е разгласен от Ц. Ц.. В предаването на М. Ц. е имало обширен репортаж. Свидетелят не знае дали в него е имало представител на прокуратурата.

Свидетелят Ф.а е майка на ищеца П.Ф. и желает да свидетелства. От събитието през 2011г. е разбрала, е синът ѝ е престъпник, заради това, че се е опитвал да помогне. Това е обърнало целият му живот, както и този на семейството. Имало е медийни изяви, било е популяризирано, без да се казва

истината от медиите и в парламента. Свидетелят е писала писмо до Ц. Ц., който е определил сина ѝ и приятелите му като наркомани и алкохолици, които посягат на властта. Свидетелят заявява, че има двама сина. Единият е завършил престижен университет и е в чужбина на престижна работа. Това е трябвало да се случи и с ищеца, но са го определили като престъпник. Ищецът носи фамилията на Р. К. и е получил огромен шамар. Започнала е да му пада косата, изтрил е всички телефони. Не е искал да комуникира. Много трудни са били разговорите им. Всичко се е обърнало тотално. Трябва е да замине да учи в чужбина, но това не е станало. Не е можел да си намери работа, защото е бил третиран като престъпник. Много фирми са искали бележка от следствието дали се води дело срещу него. Досието му и свидетелството за съдимост са били чисти. Когато са видели такава бележка, той не е получавал работата. През цялото време е работел в кухни на ресторанти. Дори да е обяснявал, медиите са разпространили случая и името му се е свързвало с него. Провалил се е животът на сина ѝ. Първата година след като е приключил процеса не е била лека. Последната година нещата са станали по-добре. От една година ищецът работи на добра работа, записал се е да учи, въпреки че е на 33 години. Животът им е бил само това дело. От две години свидетелят твърди, че това е нейният син, който е бил преди това. През тези две години ищецът не е забравил делото и никога няма да го забрави.

Съдът кредитира показанията на свидетелите като основаващи се на лични впечатления за фактите и обстоятелствата, които излагат. Тези на свидетелите Ц. и Ф.а ги преценява при условията на чл.172 от ГПК поради близките родствени отношения с двама от ищите, но ги намира за достоверни и убедителни. Показанията на свидетеля П. не следва да се преценяват при условията на тази норма, тъй като той и ищецът К. не могат да се определят като роднини по пряка линия, а като такива по сватовство. Това, че единият е кум на другия не определя показанията като попадащи под разпоредбата на чл.172 от ГПК. Затова ги счита за убедителни и достоверни.

СГС е уважил частично предявените искове за обезщетение за неимуществени вреди. Решението е влязло в сила в частта, в която исковите са отхвърлени до пълните предявени размери.

Пред настоящата инстанция нови доказателства не са ангажирани.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът приема, че предмет на въззивно разглеждане са искове по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ за обезщетение за неимуществени вреди, предявени при условията на обективно и субективно съединяване.

Въззивният съд се произнася служебно по валидността на първоинстанционното решение, по допустимостта му в обжалваната част, а по правилността му е обвързан от посоченото в жалбата- чл.269 от ГПК, с изключение на допуснато нарушение на императивна материалноправна норма.

Атакуваното решение е валидно и допустимо.

По правилността му.

Законодателят е предвидил отговорност на Държавата за вреди, причинени на физически лица от незаконни действия на правозащитните органи- дознание, следствие, прокуратура и съд. Наведените в исковата молба обстоятелства могат да бъдат квалифицирани по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ, а именно, ако лицето бъде оправдано. На основание чл.4 от ЗОДОВ държавата отговаря за всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Т.е. включват се както неимуществените, така и имуществените вреди.

За да се ангажира отговорността на правозащитните органи следва да са налице няколко предпоставки: техни незаконни действия или бездействия, причинени вреди и причинна връзка между двете. В случая е налице хипотезата на чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ- Д. К., П. Ц. и П. Ф. са били оправдани с влязла в сила присъда по повдигнатото им обвинение. Не е спорно, че срещу тях е започнало наказателно преследване през 2011г., били са привлечени като обвиняеми за извършено престъпление по чл.270, ал.1 от НК. Не се спори, че в досъдебното и съдебно производство те са били с марка за неотклонение „подписка“. На 14.04.2011г. са били задържани за 24ч.

Обезщетението по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ за неимуществени вреди включва и вредите от незаконното задържане под стража. В случая такава мярка за неотклонение не е взета на ищците.

Съгласно чл.6 от ЕКЗПЧ всяко лице има право на справедлив процес в разумен срок. В наказателното преследване той засяга досъдебното и съдебно

производство, включително и инстанционния контрол на присъдата, решението или определението до влизането им в сила. Според практиката на ЕСПЧ изискването наказателното производство да е разгледано в разумен срок се прилага от момента, в който лицето бъде засегнато от държавните органи в резултат на подозрение, че е извършило престъпление. В случая ищците са били засегнат от действията на МВР и Прокуратурата на 14.04.2011г., когато са били задържани за 24 часа, а на 26.05.2011г. са били привлечени като обвиняеми. Преценката дали едно дело е приключило в разумен срок зависи от няколко критерия: фактическа и правна сложност на делото, поведението на страните, включително и на лицето, което твърди, че правото му на разглеждане на делото в разумен срок е било нарушено, поведението на държавните органи/съд, прокуратура, следствие, полиция/, значение на делото за лицето. Пак според практиката на ЕСПЧ преценката дали делото е разгледано в разумен срок се прави спрямо броя на инстанции, които са го разгледали. Крайният момент, спрямо който трябва да се изследва дали наказателното производство е разгледано в разумен срок, е влизане в сила на присъда или друг акт, с който то е приключило. По отношение на ищците от задържането им на 14.04.2011г. до приключване на досъдебното и съдебно производство с влязла в сила присъда по оправдаването им са приключили в рамките на 6 години и осем месеца, включително и в съдебната фаза. В последната са проведени 21 окрити съдебни заседания, на които ищците са се явявали лично. Т.е. наказателното производство не е приключило в разумен срок съгласно чл.6, ал.1 от ЕКЗПЧ, независимо от по- големия брой обвиняеми.

Пред въззивния съд се спори по отношение на размера на присъденото обезщетение.

В тежест на всяка страна е да докаже твърденията си, от които черпи за себе си благоприятни правни последици. В това се състои доказателствената тежест, а не само в ангажиране на доказателства- чл.154, ал.1 от ГПК. В тежест на ищеца по предявения иск е да установи при условията на пълно и главно доказване настъпването на неимуществените вреди за него. В тази връзка са ангажирани гласни доказателства за установяване на претърпените неимуществени вреди от всеки един от ищите.

По отношение на тях има общи факти, които дават отражение върху размера на обезщетението за неимуществените вреди. Основен акцент в исковата молба е поставен върху медийно разгласяване на случая. В нея се твърди, че това е станало с изявление на министъра на вътрешните работи, както и пред Народното събрание при изслушването му на 09.09.2011г. при парламентарен контрол. Това се установява и от показанията на свидетелите Ц. и Ф.а. Няма доказателства, установяващи разгласяване на обстоятелствата за случилото се на 14.04.2011г. в гр. София от представители на Прокуратурата. Поради това не може да се приеме, че тя трябва да носи отговорност за разгласяване на случая пред обществото.

Другото общо обстоятелство спрямо тримата е наличието на полицейска регистрация. Не е спорно, а и от представените заповед № 3286з2147/28.05.2018г. за Д.К., заповед № 3286з-1936/15.05.2018г. за П.Ф. и заповед № 3286з-1940/15.05.2018г. за П.Ц. се установява, че те са имали полицейска регистрация от 02.06.2011г. до датата на всяка една заповед. В исковата молба се твърди, че от нея те са претърпели неимуществени вреди, тъй като при извършване на проверка при управление на личните си автомобили от проверяващите органи са били подлагани на унизително претърсване, тормоз и даване на обяснения. Полицейската регистрация е направена на основание чл. 59 от ЗМВР от 2006г./отм/ и Наредба № ІЗ-1187/26.06.2007г. за реда за извършване на полицейска регистрация/отм./. Такава се извършва на лица, привлечени като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер. Ищците са обвинени за престъпление по чл.270, ал.1 от НК, което е такова и за него следва да бъде извършена полицейска регистрация. Според чл.5, ал.2 от горната наредба тя се извършва от служителя, водещ досъдебното производство срещу лицето. Съгласно чл.46, ал.1 от НПК прокурорът ръководи разследването и осъществява постоянен надзор за законосъобразността му и своевременното провеждане като наблюдаващ прокурор. Според чл.193 от НПК органи на досъдебното производство са прокурорът и разследващите органи. Тази уредба на полицейската регистрация сочи, че тя не може да бъде извършена по преценка на органите на МВР, а само в рамките на започнало от Прокуратурата наказателно преследване за извършено престъпление. Привличането на лицата като обвиняеми за извършено престъпление от общ характер е действие, което се извършва под ръководството и надзора на

Прокуратурата - чл. 219 НПК. Тя предава лицето на съд с внасянето на обвинителния акт и поддържа обвинението пред съда - чл. 247, ал. 1, т. 1 НПК; чл. 291, ал. 2, пр. I-во НПК; чл. 318, ал. 1, пр. I-во НПК или от извършването на полицейската регистрация до снемането ѝ, повдигането и поддържането на наказателното преследване е в рамките на правомощията на Прокуратурата. Регистрацията е част от мерките, които се предприемат срещу лицето, привлечено като обвиняем за извършено умишлено престъпление от общ характер, поради което, когато наказателното преследване е приключило с оправдателна присъда или с прекратяване на производството поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано, след като наказателното преследване е погасено по давност или деянието е амнистирано, Прокуратурата на Република България носи отговорност по чл. 2, ал. 1 ЗОДОВ за претърпени неимуществени вреди и от полицейска регистрация. Обстоятелството, че събираните при регистрацията данни нямат публичен характер не освобождава въззивника от отговорността и за неимуществени вреди, когато по делото е установено, че самите действия по извършване на регистрацията са причинили душевен дискомфорт на пострадалия от незаконно обвинение. Без правно значение е и че регистрацията сама по себе си няма за цел унижението на лицето - такава цел при наказателното производство няма нито едно от съдопроизводствените действия, но всяко от тях причинява унижение, когато преследването е незаконно. /Р № 201/22.07.2016г. по гр.д. № 1190/16г., ВКС, IV г.о./ Самата полицейска регистрация създава негативно чувство у регистрирания, доколкото е регистриран като криминално проявен. Неговите лични данни могат да бъдат използвани при разследването на други престъпления, което също създава неудобство за регистрирания, респективно за ищите. Затова от полицейската регистрация ищите търпят неимуществени вреди. Следва да се приеме за недоказано твърдението им в исковата молба, че са били спирани при управление на личните им МПС, при което са били подложени на унизително отношение от проверяващите органи, както и че са давали обяснения.

Горните две обстоятелства следва да се вземат предвид при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди.

По иска на Д.К..

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД. Тя не е абстрактно понятие и включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им и какви последици имат те върху пострадалия, респективно оправдания, срещу който е поддържано незаконно обвинение. При определяне на този размер въззивният съд взема предвид, че на ищеца е повдигнато едно обвинение, за което е оправдан, престъплението, за което е обвинен не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК, срокът на неоснователната наказателна репресия- бгдини и осем месеца, както и всички обстоятелства, които е доказано, че са се отразили върху неговия живот и са пряка и непосредствена последица от нея . По делото е установено, че воденото наказателно производство се е отразило на Д. К.. Той се е затворил в себе си, загубил е част от физическото си тегло, спрял е да говори с приятелите си, като е спрял да се обаждат и на свидетелят П.. По- широкият кръг от хора са се отдръпнали от него като само най-близките не са имали притеснения да общуват с него. Свидетелят е продължил да го търси. От друга страна при ищеца има постепенно изживяване на негативните последици от воденото срещу него наказателно производство след постановяване на оправдателната присъда. Станал е по- комуникативен, има подобрение. Следва да се съобрази, че всяко наказателно производство обективно предизвиква стрес, негативни емоционални изживявания и реален страх от осъждане. Съдът трябва да вземе предвид, че Д. К., заедно с останалите ищци не са имали намерение да възпрепятстват орган на властта при осъществяване на неговите задължения при случилото се на 14.04.2011г., а да оказват съдействие на човек, подложен на побой. Като съобрази събраните доказателства, продължителността на неоснователната наказателна репресия, неоснователно поддържана от прокуратурата, липсата на протест срещу постановената оправдателна присъда, взетата мярка за неотклонение „подписка“, поради което съдебното производство е приключило на една инстанция, възрастта на ищеца към момента на започването ѝ, чистото съдебно минало, счита че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди, което ще ги репарира е 10 000лв.

По иска на П.Ц..

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД. Тя не е абстрактно понятие и включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им и какви последици имат те върху пострадалия, респективно оправдания, срещу който е поддържано незаконно обвинение.

Съдът следва да съобрази ПП на ВС № 4/23.12.1968г. и да извърши преценка на установените в процеса обективно съществуващи обстоятелства. При определяне на размера на обезщетението въззивният съд взема предвид, че на ищеца е повдигнато едно обвинение, за което е оправдан.

Престъплението, за което е обвинен не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК, установените обстоятелства от свидетелите и срокът на неоснователната наказателна репресия- бгодини и осем месеца. От показанията на свидетеля Ц., които съдът кредитира, се установява, че известността на случилото се се е отразило негативно на ищеца П. Ц.. Трябвало е да обяснява на много хора, че не е виновен, затворил се е в себе си, преди и след съдебно заседание е бил изнервен, имал е нарушения на съня, не е употребявал наркотични вещества. Следва да се съобрази, че всяко наказателно производство обективно предизвиква стрес, негативни емоционални изживявания и реален страх от осъждане. Съдът трябва да вземе предвид, че П. Ц. заедно с останалите ищци не са имали намерение да възпрепятстват орган на властта при осъществяване на неговите задължения при случилото се на 14.04.2011г., а да оказат съдействие на човек, подложен на побой. Като съобрази събраните доказателства, продължителността на неоснователната наказателна репресия, неоснователно поддържана от прокуратурата, липсата на протест срещу постановената оправдателна присъда, взетата мярка за неотклонение „подписка“, поради което съдебното производство е приключило на една инстанция, възрастта на ищеца към момента на започването ѝ, счита че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди, което ще ги репарира е 10 000лв. Настоящата инстанция приема, че върху размера на обезщетението не следва да се отрази воденото срещу него през 2000г. ахд. № 433/2000г., доколкото не може да се приеме, че то е създало у ищеца опит в наказателното производство и той е търпял по- малко негативни последици от това, започнало през 2011г.

По иска на П.Ф..

Обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост съгласно чл.52 от ЗЗД. Тя не е абстрактно понятие и включва обсъждането на обективни критерии, свързани с вида на уврежданията, начина на настъпването им и какви последици имат те върху пострадалия, респективно оправдания, срещу който е поддържано незаконно обвинение. Съдът следва да съобрази ПП на ВС № 4/23.12.1968г. и да извърши преценка на установените в процеса обективно съществуващи обстоятелства. При определяне на размера на обезщетението въззивният съд взема предвид, че на ищеца е повдигнато едно обвинение, за което е оправдан. Престъплението, за което е обвинен не е тежко по смисъла на чл.93, т.7 от НК, установените обстоятелства от свидетелите и срокът на неоснователната наказателна репресия- бгодини и осем месеца. От показанията на свидетеля Ф.а, които съдът кредитира, се установява, че известността на случилото се се е отразило негативно на ищеца П. Ф.. Животът му се е променил в негативна светлина, затворил се е в себе си, започнала е да му пада косата, изтрил е всички телефони, не е искал да комуникира, а разговорите със свидетеля като негова майка са били много трудни. Според свидетеля след оправдателната присъда е настъпило нормализиране на живота на ищеца П. Ф.. Намерил се и е подходяща работа и е започнал да учи. От показанията на Св. Ф.а се установява, че синът ѝ е изживял изключително тежко воденото срещу него наказателно производство, то е повлияло на начина му на живот и на възможностите за развитие. Следва да се съобрази, че всяко наказателно производство обективно предизвиква стрес, негативни емоционални изживявания и реален страх от осъждане. Съдът трябва да вземе предвид, че П. Ф., заедно с останалите ищци, не са имали намерение да възпрепятстват орган на властта при осъществяване на неговите задължения при случилото се на 14.04.2011г., а да оказат съдействие на човек, подложен на побой. Като съобрази събраните доказателства, продължителността на неоснователната наказателна репресия, неоснователно поддържана от прокуратурата, липсата на протест срещу постановената оправдателна присъда, взетата мярка за неотклонение „подписка“, поради което съдебното производство е приключило на една инстанция, възрастта на ищеца към момента на започването ѝ-24години, чистото съдебно минало, счита че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди, което ще ги репарира е 15 000лв. Съдът счита, че в хода на процеса са доказани вреди над обичайните,

което обосновава по- висок размер на обезщетението за репарирането им.

При определяне на обезщетението за неимуществени вреди на ищците съдът не е взел предвид медийното разгласяване на случая, тъй като ответникът няма отношение към него и не следва за това обстоятелство да се ангажира отговорността му.

При определяне на размера на обезщетението съдът съобрази икономическата конюнктура в страната към датата на влизане в сила на оправдателната присъда, тъй като тогава е възникнало вземането на ищеца за вреди- 02.12.2017г. Към тази дата минималната работна заплата в страна е била 460лв. или присъденото обезщетение от 10 000 лв. представлява 21 минимални, а за обезщетението от 15 000лв. представлява 32 минимални работни заплати и 14 средномесечни работни заплати за страната при такава за месец декември 2017г. в размер на 1036лв. по данни на НСИ и на доказаните в процеса вреди. Обезщетението съответства на жизнения стандарт в страната.

Поради изложеното обжалваното решение следва да потвърди в частта, в която е уважен искът на П.Ф. за сумата от 15 000лв. По отношение на останалите два иска решението следва да се отмени в частта, в която те са уважени за сумата над 10 000 лв. до уважения размер от 15 000лв., както и в частта на присъдените в полза на Д. К. и П. Ц. над сумата от 1лв. до 5,36 лв.

По разноските.

За настоящото производство разноски не следва да се присъждат на жалбоподателя.

На ответника също се не дължат разноски, тъй като такива не се претендират.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3507/15.06.2020г. на СГС, ГО, 5 състав, постановено по гр.д. № 13759/18г. в частта, в която са уважени исковете на Д. В. К. и П. П. Ц. по чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ за сумата над 10 000 лв. до 15 000лв. за всеки един от тях, както и в частта, в която и в частта, в която са им присъдени разноски за производството пред СГС над 1 лв. до 5, 36 лв.

и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ исковите, предявени от Д. В. К., гр. *** и П. П. Ц., гр. *** срещу Прокуратура на Република България, гр. София с правно основание чл.2, ал.1, т.3, пр.1 от ЗОДОВ над сумата от 10 000 лв. до 15 000лв. за всеки един от тях като неоснователни.

ПОТВЪРЖДАВА решението, в частта, в която е уважен искът на П. Ц. Ф., гр. *** за 15 000лв., както и в частта, в която са уважи исковите на Д. В. К., гр. *** и П. П. Ц., гр. *** за сумата от по 10 000 лв. за всеки един от тях.

Решението на СГС е влязло в сила в частта, в която предявените икове са отхвърлени до пълния предявен размер.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от съобщението до страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____